

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 495/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 1030/2015— sp. zn. Rvp 1032/2015 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ECdo 65/2014 z 30. októbra 2014, sp. zn. 8 ECdo 28/2014 z 12. novembra 2014 a sp. zn. 5 Oboer 372/2013 z 20. októbra 2014 v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE 267/2013 z 27. novembra 2013, sp. zn. 3 CoE 188/2013 z 9. októbra 2013 a sp. zn. 13 CoE 81/2013 z 29. júla 2013 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1030/2015 – sp. zn. Rvp 1032/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 495/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 29. januára 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ECdo 65/2014 z 30. októbra 2014, sp. zn. 8 ECdo 28/2014 z 12. novembra 2014 a sp. zn. 5 Oboer 372/2013 z 20. októbra 2014 (ďalej len „najvyšší súd/napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“) v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE 267/2013 z 27. novembra 2013, sp. zn. 3 CoE 188/2013 z 9. októbra 2013 a sp. zn. 13 CoE 81/2013 z 29. júla 2013 (ďalej aj „krajský súd/napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v exekučnom konaní, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných a procesnoprávných ustanovení príslušných právnych

predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej označených základných práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

4. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah predmetných sťažností vedených pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1030/2015— sp. zn. Rvp 1032/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, krajského súdu a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol...

9. Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že o napadnutých rozhodnutiach krajského súdu už ústavný súd rozhodol, a to o uznesení krajského súdu sp. zn. 16 CoE 267/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol ústavný súd svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 368/2014 z 2. júla 2014, o uznesení krajského súdu sp. zn. 3 CoE 188/2013 z 9. októbra 2013 rozhodol ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 215/2014 z 25. marca 2014 a napokon o uznesení krajského súdu sp. zn. 13 CoE 81/2013 z 29. júla 2013 rozhodol ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 181/2014 zo 4. marca 2014, v dôsledku čoho ústavný súd odmieta sťažnosti sťažovateľky v časti týkajúcej sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

10. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam najvyššieho súdu v dovolacom konaní uvedených v priloženej tabuľke tvoriacej prílohu tohto rozhodnutia v bodoch 1 až 45 ústavný súd poukazuje na to, že s prihliadnutím na totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach vyplývajúcich z napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré boli predmetom posúdenia ústavným súdom už v predošlom období, je ústavný súd toho názoru, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností týkajúcich sa postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu, v dôsledku čoho nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. I. ÚS 67/2014, I. ÚS 330/2014, I. ÚS 331/2014, I. ÚS 332/2014, I. ÚS 436/2014, I. ÚS 437/2014, I. ÚS 510/2014, I. ÚS 511/2014, I. ÚS 533/2014, I. ÚS 622/2014, I. ÚS 623/2014, I. ÚS 626/2014, II. ÚS 111/2014, II. ÚS 112/2014, II. ÚS 113/2014, II. ÚS 114/2014, II. ÚS 115/2014, II. ÚS 116/2014, II. ÚS 140/2014, II. ÚS 141/2014, II. ÚS 142/2014, II. ÚS 143/2014, II. ÚS 144/2014, II. ÚS 145/2014, II. ÚS 146/2014, II. ÚS 583/2014, III. ÚS 169/2012, III. ÚS 291/2014, III. ÚS 381/2014, III. ÚS 382/2014, IV. ÚS 307/2014, IV. ÚS 377/2014...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti sťažovateľky týkajúce sa napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu odmietol v tejto ich časti ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015